

dat het kapitalisme met een steeds machtiger en grotere mogelijkheden biedend productieapparaat, tengevolge van zijn eigen innerlijke tegenstellingen, gedwongen is de uitbuiting te verscherpen. Grote delen van het productieapparaat staan mede daarom geheel in dienst van de fabricage van oorlogsmiddelen de vernietigingsindustrie. Wat zich demonstreert in ondragelijke militaire lasten op de staatsbegrotingen.

De totale loonsom van het proletariaat, zijn koopkracht, komt in steeds groter wanverhouding te staan ten opzichte van de welhaast ongeremde mogelijkheid tot opvoering van de productie. Steeds meer dwingt dit alles de bezittende klasse (nog afgezien van de internationale spanningen tussen de wereldmachten) de productie op de vernietigingsindustrie in plaats van op de behoeftenvoorziening te richten. En gelijktijdig is dit alles de niet te stuiten dwang tot voortgaan op de weg van organisatie van het economische leven, de geleide economie.

Zo blijft niet alleen de klassenstrijd, doch verscherpt zij zich. Zo wordt die strijd tegen de afzonderlijke ondernemers, tot één, gericht tegen de aanvallen van de gehele kapitaalsorganisatie in het bijzonder de staat, om het bestaanspeil en de gewonnen vrijheid van de arbeiders. Zo moeten door de opgedane ervaringen de arbeiders hun acties voor het behoud en de verbetering van hun sociale posities op den duur wel gaan opvoeren tot een strijd over het gehele klassefront. Uit het mindere, gaat het meerdere groeien. Beter gezegd, in de strijd om een centje meer of minder ontwikkelt zich de strijd tegen de gehele orde. De kwantiteit zal in kwaliteit omslaan.

Beroofd van haar strijdorganisaties, die trouwens in de oude vormen de arbeiders niet meer dienstig kunnen zijn, gaat in het bijzonder in Europa, de klasse deze nieuwe periode in. De klassenstrijd woedt. Ook de arbeiders slaan van zich af. Zij voeren bovendien een inwendige strijd, die gaat om het zijn of het niet zijn van hun klasse als een zichzelf en van zijn taak bewuste formatie.

En evenzeer als de primitieve mens in zijn strijd om het bestaan, uit de ervaringen, zich de wapenen en de werktuigen in een moeizaam proces verwierf en tot steeds volmakter vormen verheft, evenzeer als in het jonge kapitalisme de arbeiders, uit de ervaringen in de strijd opgedaan, zich ideeën en organisaties verwierven, die pasten in de toenmalige strijdverhoudingen, zo moet nu opnieuw onze klasse zich bewust worden dat het oude vergaat en de nieuwe verhoudingen daaraan beantwoordende strijdmethoden en organisatievormen verlangen.

Dit is het werk van de arbeiders zelf. Maar dan ook, het werk van alle bewuste en strijdvaardige arbeiders van nu allereerst. Het kan niet anders, of die arbeiders, die bijzondere belangstelling hebben voor maatschappij en klasse, die arbeiders, die zich daardoor verenigden in proletarische politieke organisaties, waarin de ontwikkeling van het kapitalisme en de positie van hun klasse regelmatig worden onderzocht, tot taak hebben deze zelfschepende

MODERNE SLAVERIJ

Toen in het begin van de oorlog Engeland bedreigd werd door de onweerstaanbare luchtaanvallen van de Duitse stuka's, organiseerde de toenmalige regering een afweeractie, bekend onder de naam van „De slag om Engeland". Op het ogenblik is men in het Verenigd Koninkrijk weer bezig, zo'n „slag om Engeland" in elkaar te zetten. Maar nu op economisch gebied. De Arbeiders-regering wil nl., door het nemen van een aantal drastische maatregelen, trachten de economische crisis te bezweren. In verband daarmee verstrekte het Lager- zowel als het Hoger Huis de regering bijna onbeperkte volmacht.

Een der meest ver-strekkende maatregelen is wel die, waarbij met ingang van 1 October a.s. alle werkzoekende mannen tussen 18 en 50 jaar en vrouwen tussen 18 en 40 jaar, door de overheid geplaatst kunnen worden in bedrijven, die van essentieel belang zijn voor de dollarpositie. We zouden dus populair kunnen zeggen. In bedrijven, waarin de meeste dollarwinst gemaakt kan worden.

Deze maatregel werd in een bespreking, gehouden door de minister van Arbeid met Werkgevers en vertegenwoordigers van Vakorganisaties goedgekeurd. De maatregel houdt in, dat al de bovengenoemde arbeiders (sters) met enkele uitzonderingen, slechts te werk kunnen worden gesteld door middel van door de overheid ingestelde arbeidsbeurzen. Uitzonderd zullen zijn arbeiders, die voor een speciaal beroep zijn opgeleid, administratieve krachten, en zij die een leidende of uitvoerende functie vervullen. Verder gehuwde vrouwen, met kinderen beneden 15 jaar mannelijk dienstpersoneel, dat met groot verlof is, havenarbeiders en personeel van de handelsvloot.

De werkgevers zijn verplicht vacatures in hun bedrijf ter kennis van de arbeidsbeurzen te brengen en zich nieuwe krachten door middel van deze instelling te verschaffen. Zij zullen niet mogen adverteren, behalve voor arbeiders, buiten de leeftijdsgrenzen. In de reeds genoemde bijeenkomst werd niet gesproken over een eventueel gedwongen overplaatsing van arbeiders, die op het ogenblik werkzaam zijn in, wat we zouden kunnen noemen „onproductieve" bedrijven (met het oog op de dollars). Maar wel werd er op gewezen, dat alle niet-productieve arbeiders, zo gauw ze hun baantje verliezen, naar een meer (dollar) lonend bedrijf zullen worden gediendeerd.

Verder zullen, op korte termijn, z.g. dollar verdienende bedrijven verzocht worden de werkdag te verlengen. Aan de bedrijven zal overgelaten worden, dit plan uit te werken.

Ons Zomerkamp

Begunstigd door het mooiste weer, dat men zich denken kan werd dit kamp gehouden in de prachtige omgeving van de Lage Vuursche.

Volop werd genoten van de vrijheid en de schoonheid van de natuur.

Deze kampweek werd in samenwerking met de Vrije Socialisten georganiseerd en bood, naast de genueuten van een heerlijke vakantie, tevens gelegenheid om, volgens programma met elkaar van gedachten te wisselen over zeer belangrijke onderwerpen, die de arbeidersklasse en het maatschappelijk leven thans sterk beroeren.

Onder meer werden inleidingen gehouden over: Filosofie van Dietzgen; Grondslagen van het anarchisme; De economische ontwikkeling van Europa in de naaste toekomst; Het bewuste en onbewuste in de klassenstrijd; Godsdiens, utopisch en wetenschappelijk socialisme; Over de opvattingen die ten grondslag liggen aan de propaganda voor revolutionaire kernen in de bedrijven.

gelen is wel die, waarbij met ingang van 1 October a.s. alle werkzoekende mannen tussen 18 en 50 jaar en vrouwen tussen 18 en 40 jaar, door de overheid geplaatst kunnen worden in bedrijven, die van essentieel belang zijn voor de dollarpositie. We zouden dus populair kunnen zeggen. In bedrijven, waarin de meeste dollarwinst gemaakt kan worden.

Deze maatregel werd in een bespreking, gehouden door de minister van Arbeid met Werkgevers en vertegenwoordigers van Vakorganisaties goedgekeurd.

De maatregel houdt in, dat al de bovengenoemde arbeiders (sters) met enkele uitzonderingen, slechts te werk kunnen worden gesteld door middel van door de overheid ingestelde arbeidsbeurzen. Uitzonderd zullen zijn arbeiders, die voor een speciaal beroep zijn opgeleid, administratieve krachten, en zij die een leidende of uitvoerende functie vervullen. Verder gehuwde vrouwen, met kinderen beneden 15 jaar mannelijk dienstpersoneel, dat met groot verlof is, havenarbeiders en personeel van de handelsvloot.

De werkgevers zijn verplicht vacatures in hun bedrijf ter kennis van de arbeidsbeurzen te brengen en zich nieuwe krachten door middel van deze instelling te verschaffen. Zij zullen niet mogen adverteren, behalve voor arbeiders, buiten de leeftijdsgrenzen.

In de reeds genoemde bijeenkomst werd niet gesproken over een eventueel gedwongen overplaatsing van arbeiders, die op het ogenblik werkzaam zijn in, wat we zouden kunnen noemen „onproductieve" bedrijven (met het oog op de dollars). Maar wel werd er op gewezen, dat alle niet-productieve arbeiders, zo gauw ze hun baantje verliezen, naar een meer (dollar) lonend bedrijf zullen worden gediendeerd.

Verder zullen, op korte termijn, z.g. dollar verdienende bedrijven verzocht worden de werkdag te verlengen. Aan de bedrijven zal overgelaten worden, dit plan uit te werken.

Alle inleidingen waren stuk voor stuk de moeite waard en brachten ons nader tot de problemen, waarvoor de arbeidersklasse zich geplaatst ziet. Slechts de inleiding van Sam de Wolf viel daarbuiten, omdat hij de klassenstrijd en alles wat daarmee samenhangt totaal negeerde.

Naast dit meer wetenschappelijk gedeelte van het programma werden nog vele avonden besteed aan muziek zang en jolijt. In dit gedeelte werd nog een buitengewoon geslaagde avond verzorgd door Willem van Iependaal, die een boeiende lezing hield over de vorming en de waarde van onze volkstaal. De sluitingsavond werd geheel met eigen krachten verzorgd. Jammer was, dat daarbij de culturele kant wel wat erg in de verdrukking kwam.

De materiële verzorging op allerlei gebied in dit kamp liet niets te wensen over en wij hebben hiervoor dan ook alle lof.

Het mooie weer, de prachtige omgeving, de zeer interessante onderwerpen en de goede verzorging hebben er toe bijgedragen deze vakantie week onvergetelijk te maken en zal zeker tot gevolg hebben dat in de toekomst steeds meerderen aan deze kameraadschapsvacanties zullen gaan deelnemen. Kameraden, tot weerziens in het volgende kamp.

30 AUGUSTUS 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 34

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f. bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam", postgiro 168797 te Aldam

Ab. p. kw. f. 1.50 bij vooruitbetaling

Licht in het plan Marshall

Op de Parijse conferentie is door Nederland en België een voorstel ingediend, en in principe reeds aangenomen, om een instantie in het leven te roepen, voor de omwisseling van deviezen. De Pers weet er het volgende over te berichten:

De bedoeling van het Nederlands-Belgische plan is te komen tot een multilaterale overeenkomst, waarbij deviezen onderling verwisselbaar worden gemaakt en een vaste koers wordt bepaald. Aan Amerika zal worden verzoekt als sluitstuk een fonds van goud of dollars te verschaffen, dat als Europese deviezenpot zou kunnen functionneren, terwijl het tegelijkertijd zou kunnen dienen om de interne financiële sanering in de verschillende landen te bevorderen.

Het Parool van 22-Aug. 1947.

Om dit simpele bericht goed te kunnen begrijpen, moet men zich voor ogen houden, dat het onderlinge handelsverkeer der Europese landen na de oorlog zo goed als vastgelopen is. Het vrije handelsverkeer, over de landgrenzen, behoort tot het verleden. Elk land heeft een deviezencontrole, door regeringsorganen ingesteld. Daarom kan ook geen enkel bedrijf of particulier in het buitenland aankopen doen, zonder de toestemming van de hiervoor in aanmerking komende regeringsinstanties. De overheid stelt dan de benodigde deviezen, d.i. buitenlands geld, ter beschikking.

Maar deviezen zijn schaars. Ze kunnen alleen worden verkregen, door export en door credieten of leningen. Nu is het een feit, dat slechts Amerika in staat is, credieten of leningen van betekenis te verstrekken, want alleen dit land kan daarvoor landbouw- en industrie-producten in voldoende mate beschikbaar stellen.

Zo beheerst de dollar het internationale handelsverkeer. Men moet over dollars beschikken, om, in welk land ook, te kunnen kopen.

Zelfs het Engelse pond, dat voorheen

op de internationale markt een beheersende rol speelde, heeft dit, juist in deze dagen, moeten ondervinden. Engeland had verleden jaar een lening ten bedrage van 3¼ miljard dollar van Amerika ontvangen. Bij het afsluiten van deze transactie was een bepaling opgenomen, dat Engeland, van 15 Juli af, vorderingen in ponden, die andere landen op dit land hadden, desgewenst in dollars zou moeten omwisselen. Toen deze bepaling op dit tijdstip in werking trad, verminderde in een reuzen vaart het Engelse dollartegoed. Een bedrag van liefst 700 miljoen dollar werd op die wijze aan Engeland onttrokken.

Van de 3¼ miljard dollar bleven nog maar 400 miljoen over. Engeland was genoodzaakt de omwisseling stop te zetten, waarschijnlijk na met Amerika overleg gepleegd te hebben.

Engeland is hierdoor in een moeilijke positie geraakt. Niet alleen dat zijn dollartegoed nagenoeg verdwenen is, en de voor zijn economisch herstel zo nodige aankopen in Amerika niet kunnen plaats vinden, ook zijn export, en daarmee de mogelijkheid in andere landen te kunnen inkopen, komt in het gedrang. De landen, die een tegoed in ponden hadden, waren voor aankoop van goederen op Engeland aangewezen. Nu ze hun ponden hadden omgewisseld, konden ze in Amerika en overal, waar de dollar gewild is, terecht.

Zie hier, de geweldige macht, waarover het dollarland beschikt. Hebben de dollarkoningen deze toestand vooruit gezien, toen zij, een jaar geleden de bovengenoemde bepaling aan de lening vastknoopten? Wij laten dat in het midden. In ieder geval zal Engeland, nu meer dan ooit, bereid zijn in een nieuwe regeling van de onderlinge verhoudingen, die in Europa zullen gelden, toe te stemmen. De kans, om een zelfstandige plaats, naast Amerika, in de wereld in te nemen, is niet bijster groot meer.

Het bovenstaande voorstel van Nederland—België is duidelijk genoeg. Komt er een centrale instantie, om de verschillende geldsoorten van de aangesloten landen, tegen vastgestelde koersen om te wisselen, met een Amerikaanse goud- of dollarpot, dan kunnen de landen onderling hun goederen ruilen. Maar alle betalingen gaan over die instantie, die dan tegelijk toezicht houden kan.

Het geval wordt duidelijk. Het voorstel van Nederland en België is mogelijk een suggestie van Amerika zelf, waarmee, om diplomatieke redenen, beter de kleine Europese landen voor de dag konden komen. Het spreekt vanzelf, dat de leningsvoorwaarden door Amerika zullen worden gedeclareerd, evenzeer als ruim een jaar geleden Engeland de Amerikaanse voorwaarden moest accepteren. De nieuwe voorwaarden zullen Amerika een belangrijke invloed verschaffen in het Europese economische leven. Trouwens, het slot van het krantenbericht, waaruit we onze gegevens verkregen, vermeldt reeds dat de Nederlandse delegatie als eindindruk van de conferentie, meedeelde, dat Amerikaanse hulp alleen te verwachten is, indien de Europese landen zelf beginnen zich grote offeringen te getroosten, om hun eigen huishouding in orde te brengen.

De goede verstaander heeft maar een half woord nodig. Wij herinneren ons nog allen levendig, hoe het Duitse fascisme, nadat vrijwel geheel Europa in de tweede oorlog was bezet, er toe overging, het betalingsverkeer tussen de Europese landen via de clearing bij de Duitse Rijksbank te verrekenen.

Het Duitse kapitalisme kreeg daarmee een machtig middel in handen tot beheersing van het financiële leven van Europa en het ruilverkeer (invoer en uitvoer van de verschillende landen).

Hoogstwaarschijnlijk gaan wij met de voorgestelde deviezenpot in dollars in zoverre dezelfde weg op, dat hier een machtsapparaat wordt geschapen, voor de doorvoering van de economische hegemonie van Amerika over de oude wereld.

LEIDERSRUZIE

Voor ons ligt „De Vakbeweging“, orgaan van het N.V.V., van 23 Juli 1947. Op de voorpagina vinden we daar een verslag van het „Sobsi-congres in Malang, waaraan als vertegenwoordigers van het N.V.V., Kupers en Suurhoff hebben deelgenomen.

Suurhoff sprak daar, volgens het verslag, over het N.V.V. en over de wenselijkheid van „samenwerking tussen Indonesië en Nederland op grondslag van gelijkgerechtigdheid.

Teruggekomen in Nederland staat dezelfde Suurhoff achter de „politiek“ der Nederlandse regering, die aan Generaal Spoor opdracht geeft, met wapengeweld de „historische rechten“ van Nederland in Indonesië te bevestigen. Op het congres was ook Berend Blokzijl, voorzitter van de E.V.C., aanwezig. De beide partijen hebben het elkaar nu niet bepaald genakkelijk gemaakt. Het verslag in de Vakbeweging weet daarvan het volgende te berichten.

„Ook Blokzijl van de E.V.C. voerde het woord. Hij had het over de „eenheid“ in de Nederlandse vakbeweging en over het Indonesische beleid van de Nederlandse regering. Daarvan deugde volgens hem geen zier. „Maar“, zo beloofde Blokzijl, „als het ooit tot wapengeweld mocht komen, dan zorgen wij in Nederland voor een tweede front.“ Even onverantwoordelijk als het van Blokzijl was, deze belofte te doen, even begrijpelijk is het, dat zij bij de toehoorders daverend enthousiasme wekte. Want die toehoorders voelden zich van alle kanten bedreigd en ingesloten en zij kennen de politieke verhoudingen in Nederland slecht. Onder die omstandigheden moest Blokzijl's onverantwoord gedaa, dat natuurlijk de ronde deed door de gehele Indonesische pers, de positie verzwakken van die krachten in de Republiek, die de samenwerking met Nederland zien als een noodzaak en die streven naar een vreedzame oplossing.

Wij hebben reden om aan te nemen, dat de leidende figuren onder de Indonesiërs Blokzijl's woorden op de juiste waarde weten te taxeren. Wij van onze kant hebben, desgevraagd, niet nagelaten het onze daarover te zeggen. Met name konden wij onze Indonesische vrienden uit de droom helpen aangaande de houding van de E.V.C. ten tijde van de proteststaking tegen de troepen-zending van 24 September 1946 te Amsterdam. De E.V.C. had de mensen ginds in de waan gebracht, dat zij de staking georganiseerd had. Wij konden de Indonesiërs de water-en-melk-resolutie voorleggen, die het E.V.C.-bestuur des tijds aannam.

Hoe moeten de N.V.V.-leiders met hun figuur verlegen zijn geweest, toen zij met een zuurzoet gezicht het daverend enthousiasme aanschouwden, dat Berend met

zijn „gedaa“ uitlokte, doch deze laatste zal ook niet voornam hebben gekeken, toen het bleek, dat de beide N.V.V.'ers op zo iets gerekend hadden en de „Indonesische vrienden“ de voor dit doel meegebrachte „water-en-melk-resolutie“, onder de neus hielden. Maar je kan geen modder met modder schoonwassen. Je bewijst alleen, dat de ander net zoveel boter op zijn hoofd heeft als jezelf. Het moet een fraaie situatie geweest zijn voor deze „prominente leiders“ toen ze daar voor de Indonesische vakbondsvertegenwoordigers in het zonnetje werden gezet wegens de rol, die ze tijdens deze actie van de Nederlandse arbeiders hebben gespeeld.

Inderdaad, wat zullen de „Indonesische vrienden“ gedacht hebben bij het „gedaa“ van Berend, over het tweede front toen zij voor hun ogen lazen, dat de

E.V.C. tezamen met de C.P. gezorgd had, dat de stakers en demonstranten, na enkele uren, weer naar huis gingen en aan het werk. Maar toen zag Berend ook nog een kansje, om met het N.V.V. samen te doen en het dan te veroveren en regering-vakbons te worden, tot steun van het „heilige Rusland“.

Die kans is nu verkeken, doch het kapitalisme biedt in deze tijd vele mogelijkheden. Door de oorlog in Indonesië begint er in de P. v. d. A. wat te boren. De oude S.D.A.P.'ers mopperen, en Berend ziet weer eens een kans. Als die P. v. d. A. eens in tweeën ging, zou dan een der stukken ook zo afkerig staan tegenover zijn Partij, de C. P.? En tot welk deel van de twee stukken zou het N.V.V. gaan behoren? Zie, hij ziet weer een kans. Kritiek dus, kritiek. Wij, van de E.V.C. en C.P. willen wel. Het tweede front! De algemene staking! Maar jullie zien het, de leiders van het N.V.V., zij willen niet. Ze antwoorden niet eens op

onze uitnodiging om samen actie te voeren. Er zit dus weer muziek in, denkt Berend.

De regerings vakcentrale, het N.V.V. is intussen alleen gediend met „rust en orde“. In Het Parool lezen we, vet gedrukt, dat de leiding van het N.V.V. de landelijke meetings en demonstraties, die in Augustus zouden plaats vinden voor de medezeggenschap van de vakvereniging, heeft afgelast, daar deze gebeurtenissen in de arbeidersbeweging een min of meer feestelijk karakter dragen, hetgeen niet in overeenstemming is met de ernstige situatie van het ogenblik.

De N.V.V. leiders houden dus niet van muziek. Overal zoveel mensen bij elkaar, nee, nee, daar komt muziek van, daar moeten we niets van hebben, in deze „ernstige situatie“.

De „vrienden in Indonesië“ denken: „Van je vrienden moet je het maar hebben.“

Stakende ondernemers

staking te breken, de wijze, waarop de ondernemers dit, voor hen zo ongewone wapen, hanteren, d.w.z. wat ze er tegen doen of niet doen, de geest, die onder de „stakers“ heerst, hoe interessant dit alles mag zijn, we moeten er van af zien, dit uitvoerig te behandelen. We zullen ons moeten beperken tot enige algemene opmerkingen.

Om te beginnen merken we op, dat er voor de arbeiders geen aanleiding is, partij te kiezen. De regering is de vertegenwoordigster van de belangen der bezittende klasse. De door haar toegekende subsidie op de meelprijs diende om de lonen laag te kunnen houden. In onze tijd is dit een van haar voornaamste functies, n.l. om aan het kapitaal in het algemeen een, wat men noemt, lonende exploitatie te verzekeren. Een andere voorname taak is de wederopbouw van het kapitaalbezit. Ook haar oorlogvoering in Indonesië moet men in dit licht bezien. De kosten hiervoor groeien zienderogen. Daarom moet er bezuinigd worden. En dan natuurlijk op uitgaven, die de werkende bevolking ten goede komen. Een hiervan is de meelprijs-toestag, anderen zullen onherroepelijk volgen. Maar als de bakkerijen hun zin krijgen en de broodprijs, evenredig aan de verminderde subsidie, wordt verhoogd, dan dreigen de loonacties van de gedupeerde arbeiders op grote schaal. Dus zal men trachten, de lasten wat te verdelen.

De consumenten zullen een cent meer moeten betalen, misschien wel twee of drie cent. Loonstakingen der arbeiders eindigen ook vaak met een compromis.

Waarom ook niet een staking van ondernemers om hogere prijzen? In dit geval betekent het compromis voor de ondernemers meer winst, terwijl het de regering niets kost. Alles, wat de Staat dus aan de bakkerijen toefte, komt uit de zakken van de consumenten.

Wij zien geen reden voor de arbeiders, om partij te kiezen voor de regering. Maar ook niet voor de stakende ondernemers. Die denken er niet aan, iets van hun winst in te boeten. Ze zetten de broodproductie stop; om de consument het gelag te laten betalen. Veel sympathie vinden ze bij het publiek niet en ook niet in de pers. Hoe kan het ook anders, in deze zo „heerlijke“ maatschappij, waar ieder slechts op eigen behoud bedacht is. Het ongerief, geen brood te kunnen eten, bepaalt daarbij de houding. De burgers toont nogal begrip voor de eisen der stakende ondernemers, maar „dat“ hadden ze niet mogen doen. Van stakende bakkerspatroons ondervindt ook de burgerman last. Toch, hoe zachtvaardig is in de burgerlijke pers de kritiek, nu het patroons betreft! Wat zou het een hetze gegeven hebben, indien de knechts bij een loonstaking begonnen waren.

Alleen „De Waarheid“ neemt het voor de bakkerspatroons op. Dit blad wil verder zien, dan „de neus van het publiek lang is“. Het beweert, dat de oorlogspolitiek der regering in Indonesië de aanleiding is van het intrekken van de meelsubsidie en dus tot de staking. Hierin zit veel waars, tenminste als men de oorlog in Indonesië in het raam van de algemene politiek der regering ziet. De Waarheid betreurt alleen, dat de stakers niet als eis gesteld hebben, dat de subsidie door-

D.U.W. III. Progressieve strafkolonie

In Het Handelsblad van 18 Augustus vraagt de alombekende „men“ of de D.U.W. nu nog wel nodig is, daar deze instelling toch oorspronkelijk bedoeld was om de na-oorlogse werkloosheid op te vangen, doch thans slechts arbeiders aan het normale productie-proces onttrekt. Het blad antwoordt deze „men“ onder anderen, dat er een categorie arbeiders bestaat, die „geheel buiten hun schuld“ prestaties leveren, die onder het gemiddelde blijven en de regering wil hen toch nuttige werkzaamheden laten verrichten en hen niet „afstoten“ naar de overbruggingsregeling, „die vroeger de steun heette“ voegt de sluwe „ethische“ oude dame er tussen haakjes aan toe.

Er wordt in tarief- en stukloon gewerkt, waarbij een normale arbeider bij normale prestaties een loon behaalt, dat

theoretisch overeenkomt met het minimum loon voor ongeschoolde arbeiders, doch nooit hoger dan 20 pCt. boven het normale loon kan komen. De arbeiders zijn dan ook „beducht“, om in de D.U.W. terecht te komen en doen meer dan gewone moeite, om in het vrije bedrijf te worden opgenomen, wanneer zij overbruggingsgeld, steun, genieten. Dan volgt er echter iets, waar wij in geen geval met lichtzinnigheid aan voorbij mogen gaan. Er is n.l. een D.U.W. I en II. De eerste voor arbeiders, die normale prestaties leveren en de tweede voor hen, die dit niet kunnen, doch toch nog boven de 50 pCt. van de normale prestatie komen. Er is echter een D.U.W. III in voorbereiding, voor de „door eigen schuld werklozen“, d.w.z. degenen, die bij ongeregelde heden zijn ontslagen. Een zodanig arbeider kan, na zich gemeld te hebben aan het gewestelijk arbeidsbureau, werk aangeboden krijgen bij de werkverschaffing D.U.W. III, waar hij gelegenheid heeft zich te rehabiliteren (zich te herstellen) en bij voldoende gedrag en ijver bij de eigenlijke D.U.W. kan komen en vandaar misschien weer in het vrije bedrijf. Het vrije bedrijf kent wel meer arbeiders van eertijds geringe malafiditeit (kwaadwilligheid), die goed terecht zijn gekomen (aldus Het Handelsblad) „die bij ongeregelde heden zijn ontslagen.“ Wat zijn ongeregelde heden? Daar kan heel wat onder begrepen worden. Een ongeregelde heden is bijv. een staking, doch ook een vergadering in het bedrijf of een samenscholing of zelfs een debat tussen enige arbeiders. Ieder, die dus op die manier opvalt, kan naar de strafkolonie, de D.U.W. III worden gestuurd, zonder veroordeling of enige vorm van proces, en voor zolang, als het de D.U.W. goed dunkt.

De Nationaal-Socialisten hadden hun concentratie-kampen voor arbeiders die opvielen; de progressieven hebben hun strafkolonie de D.U.W. III. Wij moeten goed begrijpen, dat dit een maatregel is van zeer ver strekkende betekenis, hoe onopvallend ook aan ons bekend gemaakt. Tezamen met de bedrijfsbinding en loonstop, vormen zij de bouwstenen voor de fascistische structuur, die men bezig is in alle landen op te trekken.

EET MEER VLEES

Sinds Pythagoras honderd ossen slachte, om zijn ontdekking te vieren, dat in een rechthoekige driehoek het kwadraat op de schuine zijde gelijk is aan de som der kwadraten op de rechthoekzijden, staat ieder rund in de wereld van angst te beven, telkens als een nieuwe waarheid wordt ontdekt.

„Heime“. Naarmate waarheden onderschat worden, wordt ook het vlees gerantsoneerd. „Spartacus“.

GEEN UITWEG

In een Amerikaans Tijdschrift „The Atlantic Monthly”, wordt uiteengezet, hoe in de komende derde wereldoorlog, waarin de partijen dan Amerika en Rusland zullen zijn, van een verdediging tegen een algehele vernietiging voor elk der beide deelnemers geen sprake kan zijn.

De schrijver, van het standpunt uitgaande dat Amerika aangevallen zou worden, betoogt; dat dit land geen afdoende maatregelen zou kunnen treffen, om aan de ondergang te ontkomen.

En wij voegen daar aan toe; dat, wat voor Amerika geldt, ook op alle andere landen, die bij deze oorlog betrokken zullen zijn, van toepassing is. Want reeds nu blijkt, hoe de rest van de wereld in twee kampen zal uiteen vallen, die zich, veelal gedwongen, aan de zijde van de aanval of aangevallene zullen scharen.

Als mogelijkheid van verdediging, die het aangevallen land en zijn bondgenoten nog ten dienste staan, wordt genoemd het ter beschikking hebben van de grootste voorraden atoombomben, bacteriën en andere dodelijke chemische preparaten. Verder zou moeten voorkomen worden

een opeenhoping van de industrie, men zou de bevolking moeten kunnen verspreiden, liefst ondergronds, hetgeen praktisch niet uitvoerbaar zal zijn, noch door een groot, noch door een klein land.

De schrijver geeft alleen de aanval een kans. Wie het eerst er in slaagt de dodelijke slag toe te brengen, zal als wereldheerser de rest van de mensheid in bedwang kunnen houden..... mits hij er dan ook voor zorgt, dat die rest iedere gelegenheid tot verzet radicaal ontnomen wordt.

Arnold Toynbee, een bekend Amerikaans geschiedschrijver, houdt zich in hetzelfde tijdschrift bezig met de vraag, wie een (volgens hem ook onvermijdelijke) wereldbrand zal overleven. En dan geeft hij een kans aan de van de „beschafte” wereld geïsoleerd levende stammen in Midden-Afrika. Die zouden dan, zonder onze hedendaagse volmaakte techniek, kunnen zien, wat zij nog van de wereld terecht kunnen brengen.

Al deze krankzinnigheden, die in de grond der zaak helemaal niet zo waanzinnig zijn, maar waaraan de vreselijke werkelijkheid ten grondslag ligt, kunnen in een vooraanstaand tijdschrift op een cynische wijze ten beste worden gegeven,

omdat de heersende klasse onmachtig en onwillig is aan deze waanzin een halt toe te roepen.

Onmachtig, omdat de onbepaalde mogelijkheden, die onze techniek de wereld biedt; haar over het hoofd zijn gegroeid, en onwillig, omdat ze geen afstand wil doen van haar heersers-positie, maar liever de mensheid wil laten ten onder gaan, dan zich te voegen in een gemeenschap van gelijkgerechtigden.

En wij? Kort geformuleerd zullen wij, „de miljoenen werkers, die in aantal verre in de meerderheid zijn, ons bewust moeten worden van onze nog latente (slapende) macht. Wij zullen ons moeten organiseren, waarbij het minder zal aankomen op de uiteindelijke vorm van organisatie, dan wel op de vaste geslotenheid, de solidariteit, de onbreekbare eenheid in handelen, de opofferingsgezindheid van ieder tegenover de kameraden, de discipline tegenover het geheel. Op deze organisatie berust de mogelijkheid van bevrijding. Een door sterke organisatie heersende minderheid kan alleen door, maar zal, ten slotte ook inderdaad door de organisatie van de meerderheid overwonnen worden.” (Arbeidersraden bl. 87—88).

lisme overboord te gooien, om toch vooral De Gaulle of de Communistische partijleiders geen kans te geven.

Volgens „Het Vrije Volk” zou een regeringscrisis op dit ogenblik maar al te zeer het einde van de parlementaire en democratische regeringsvorm in Frankrijk kunnen zijn en, om deze te verdedigen, zouden de socialistische met alle democratische bondgenoten moeten samenwerken, ook al verschillen zij nog zo met hen in politiek opzicht.

„Het Vrije Volk” negeert in haar beschouwingen evenwel volkomen de groeiende kracht van de arbeidersklasse, die buiten en zelfs tegen de democratisch-socialistische en andere regeringsvormen in haar macht bewust wordt.

En toch, slechts een groeiende arbeidersmacht is in staat de Gaulle te keren. Parlementaire tactiek en in het bijzonder het daarbij inschakelen van de arbeidersklasse voeren slechts van compromis tot compromis.

Bij Uitgeverij „De Vlam”

Postbus 7046, Amsterdam Z-II
zijn verkrijgbaar:

P. Aarts, De Arbeidersraden, geb. f 3,90
Idem, Gebrocheerd, deel I. 1,25
Idem, deel II. 2.—
Van Slavenmaatschappij tot
Arbeidersmacht 0,90
Inauguraal adres, een open brief aan
alle hand- en hoofdarbeiders der
wereld 0,02
Spartacus en de verkiezingen 0,05
Darwinisme en Marxisme. 0,20

6 SEPTEMBER 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 35

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f. bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te Amsterdam

Ab. p. kw. f. 1,50 bij vooruitbetaling

DE JOODSE TRAGEDIE

4500 Joodse emigranten, die met hun schip Exodus 1947 voor de kust van Palestina verschenen, zijn na hevige gevechten met geweld op drie Britse schepen gebracht. Daar leven zij, in het laadruim opgesloten, achter prikkeldraad in verschrikkelijke omstandigheden, mannen, vrouwen, kinderen. Men heeft getracht ze in Frankrijk aan wal te zetten, maar ze weigerden aan land te gaan. Ze zijn vastbesloten de schepen niet te verlaten; waar ze ook worden heengebracht. Palestina is het doel van hun reis en alleen daar willen zij aan land.

Deze drie schepen zijn nu op weg naar Hamburg. Daar zijn de Britten heer en meester en deze zullen hen met geweld van het schip afhalen en naar concentratiekampen brengen. Overmanning, brandslang en traangas worden als middelen van geweld genoemd.

Ziedaar de tragedie der Joden, die zich ruim twee jaar, na de massaslachtingen in Auschwitz en andere vernietigingskampen, van Hitler-Duitsland herhaalt. Maar nu niet in het geheim. Voor de ogen van de gehele wereld gebeurt deze gewelddaad, alle kranten vullen dagelijks hun kolommen met dit „nieuws”.

De Engelse socialistische(?) regering heeft het bevel er toe gegeven en de tragedie voltrekt zich, meedogenloos. Het is niet dat de Engelse regering bijzonder wrede is, al; ze de Joden terugstoot in de hel, waarin ze ten onder gaan. Het gaat ook niet alleen om deze 4500, wier lot het is in concentratiekampen te verkommen. Het gaat om al degenen, die geen andere mogelijkheid meer zien om te leven, dan in Palestina, maar waar ze niet worden toegelaten. We mogen aannemen dat de Engelse regering de Joodse en Palestijnse geschiedenis heel onaangenaam vindt. Maar zij behartigt de zaken van de heersende klasse van Engeland en die heeft er belang bij, niet met de heersende klasse in de Arabische landen in conflict te komen. Deze verzetten zich tegen de toelating van nog meer Joden in Palestina, en om de rust

in de Arabische landen te verzekeren — lees om de oliebelangen veilig te stellen — vangen Engelse torpedoboten de emigrantenschepen op, en sturen de opvarenden naar de concentratiekampen terug. Niet wredeheid dus is het motief dat er toe leidt, maar zuivere belangenpolitiek. Wat niet wegneemt, dat deze in haar uitwerking even hard en meedogenloos is als de Hitlerse uitroeiingspolitiek.

Er zijn er die vragen: waarom gingen die 4500 niet in Frankrijk aan land, als zij er toch mochten blijven? Men kan evengoed vragen, waarom bleven zij niet in de kampen in Duitsland en lieten zich transporteren naar Suriname of andere streken van de aardbol, waar ze in een moedend klimaat nog een tijdlang kunnen vegeteren en dan te gronde gaan? Wie zo vraagt, waant zich veilig voor het noodlot, dat vandaag de Joden heeft getroffen en dat morgen ook hem te wachten staat. Want de uitdrijving der Joden in Europa is geen uitzondering, al mogen dan de directe oorzaken haar bijzonder karakter dragen. De uitdrijving der Duitsers uit het door de Polen bezette Oostelijke Duitsland en uit Tsjecho-Slovakije omvat 15 miljoen mensen; hun leed en ellende is niet te beschrijven. De miljoenen Russische boeren uit de Oekraïne en andere streken aan de Zwarte Zee, werden naar Siberië gebracht, daar ze ongeschikt bleken voor de kolchozen van de Russische staat; ook zij zijn verdreven uit het land waar ze honderden jaren lang hebben gewoond en geleefd. En opnieuw zullen gehele bevolkingsgroepen, als ze naar de mening van de heersende klasse niet in hun machtsorganisatie passen, uitgedreven worden.

In de Joodse tragedie verschijnt als in een spiegel de tragedie van de gehele moderne kapitalistische wereld. Sinds de kapitalistische machthebbers hun gezamenlijke macht in de staat hebben verenigd is de natie de burcht waarin ze zich verdedigen of van waaruit zij ten aanval overgaan. In deze burcht worden niet alleen discipline, maar ook gezindheid,

ationale deugden, enz. gevraagd. Als er bevolkingsgroepen zijn, die naar het oordeel van de heersende klasse niet aan de gestelde eisen voldoen, worden zij uit het leven van de natie verwijderd, in kampen ondergebracht, gedeporteerd of uitgedreven.

Het is beslist niet overdreven de zaak zo voor te stellen, want de drie voorbeelden, die wij genoemd hebben, zijn helemaal geen uitzondering. Zelfs in het bezadigde Nederland zijn na de oorlog ruim 100.000 N.S.B.'ers, vaak met hun gezinnen, in kampen opgesloten. Wat een moeite kost het niet om ze druppelgewijs weer in het burgerlijke leven op te nemen. Trouwens, er waren plannen genoeg om ze naar de woeste streken van Nieuw-Guinea of Suriname te deporteren. Deze N.S.B.'ers behoren niet tot een bepaald ras, ze hebben zich alleen in de strijd om de macht tijdens de tweede wereldoorlog onbetrouwbaar tegenover de Nederlandse natie gedragen en zijn daarom uit het leven verwijderd. Dat het niet tot het einde toe is doorgezet, wordt vandaag nog door velen als een inkonsequente gezien.

De strijd om de macht in de wereld is met de tweede wereldoorlog niet ten einde. Juist het hechter aaneensmeden van de naties, het strakker aanhalen van de teugels, voornamelijk wat de gezindheid betreft (zie de communistenjacht in Amerika) is een der wezenlijke voorbereidingen tot de nieuwe wereldstrijd, die, als hij met de wapenen wordt uitgevochten, de derde wereldoorlog zal worden genoemd. Reeds vóór, maar zeker tijdens deze nieuwe wereldoorlog, zal blijken dat niet allen „goede vaderlanders” zijn. Zolang het enkelingen zijn, worden zij opgesloten of gelijkgesteld. Zijn het minderheden, dan zal men trachten ze uit te drijven, of, als dat niet gaat, vermoorden. Voor de heersende klasse in onze moderne wereld bestaat er geen andere oplossing. Het bloedige, meedogenloze spel kan pas tot een einde komen als de arbeidersklasse, de grote meerderheid der bevolking, in opstand komt en de macht van de heersende klasse breekt.

De Joden zijn uit het maatschappelijke leven in Oost- en Midden-Europa uitge-

BOEKEN:

„VAARWEL, MIJN BROEDER”

Van het boek „De Gebroeders Askenazi” van J. J. Singer, waarvan wij indertijd in onze rubriek „Grepes uit de revolutionaire literatuur” een paar fragmenten hebben opgenomen, is een nieuwe uitgave verschenen, onder de titel „Vaarwel, mijn broeder”.

Dit mag wel met een streepje aan de balk, daar dergelijke romans meestal met één druk in het niet verzinken. Er staat te veel in, dat de gemiddelde lezer niet welgevallig is, er wordt geen enkele goedkope oplossing aan de hand gedaan en geen valse hoop gewekt.

„Vaarwel, mijn broeder”, geeft een beeld van de opkomst en ondergang van de stad Lodz in Polen, en van de strijd der Joden en industrie-arbeiders tegen hun uitbuiters, eerst uit eigen kringen, later tegen het Pruisische militarisme. Het gevaar, dat dergelijke boeken wel eens aankleeft, namelijk dat zij te veel pamflet, te weinig roman zijn, heeft de schrij-

ver meesterlijk ontweken. Het is, in elk opzicht een kunstwerk. Ook de vertaling is prachtig.

De nieuwe uitgave is door de N.V. Standaard-boekhandel te Antwerpen in dundruk in de handel gebracht, zodat zij voor meer beurzen bereikbaar zal zijn dan de vorige. En zo het voor arbeiders dan ook al niet meevalt, aanschaffingen buiten het direct noodzakelijke om te doen: dit is een boek om voor te sparen.

Sterft gij oude vormen en gedachten

In het te Lyon gehouden congres van de Franse socialistische, is scherp de tegenstelling tussen socialistische regering en partij naar voren gekomen.

Hoewel op dit congres de socialistische ministers de noodzakelijkheid toegaven, dat door hen een socialistische politiek gevolgd zou moeten worden, wat gezien de macht van de andere politieke partijen, voor hen onmogelijk is, geven deze ministers er de voorkeur aan, het socia-

vermelde naam werd door de nieuwe organisatie aangenomen. Uit verschillende delen van het land waren kameraden aanwezig, terwijl ook enkele Belgische kameraden waren vertegenwoordigd. Ook in België wordt in ongeveer dezelfde geest gewerkt. De volgende week komen wij op de zaak terug. Wij hopen dat de I.F.B. een stevige en principiële strijd gaat aanbinden voor de bewustwording van de arbeidersklasse.

Internationale Federatie van Bedrijfskernen

Hoewel ons bij het verzorgen van de inhoud van dit nummer van de krant het officiële communicé nog niet heeft bereikt, menen wij goed te doen, reeds thans mede te delen, dat de op Zondag 24 Augustus j.l. in Parkhotel te Amsterdam gehouden bijeenkomst, waarover wij de vorige keer reeds schreven, geleid heeft tot de oprichting van een organisatie van revolutionaire propaganda-kernen in de bedrijven. De hierboven